

З метою обговорення шляхів новітнього індустріального розвитку України, зокрема запропонованим групою експертів та вчених у дослідженні «Економічне відродження через індустріальний розвиток України», проводиться серія круглих столів з питань зміни економічної моделі країни, подолання бідності, тіньової економіки як внутрішнього ресурсу для сучасного індустріального розвитку.

До дискусії запрошені провідні економісти і експерти, представники бізнесу, виконавчої та законодавчої влади, громадянського суспільства.

У круглому столі, що відбувся **15 жовтня 2020 року** в режимі он-лайн, за запрошенням організаторів заходу - Торгово-промислової палати України, ДП «Укрпромзовнішекспертиза», Інституту суспільно-економічних досліджень та ін., взяв участь **Голова ФПУ Григорій Осовий.**

Звертаючись до учасників він зазначив, що питання, яке розглядається у межах сьогоднішньої дискусії - з подолання бідності, є актуальним для громадян будь якої країни: і тих, що заможні, і тих, що розвиваються, і бідних.

Саме тому серед Цілей сталого розвитку ООН до 2030 р. є завдання перед урядами країн - скорочення бідності не менш, ніж удвічі, і зрозуміло, що Україна, яка за статусом є соціальною державою, має показати приклад у вирішенні цієї актуальної проблеми.

Що для цього потрібно?

Насамперед, конструювати відповідну соціально-економічну політику держави і забезпечити належне нормативно-правове регулювання цих процесів. А також забезпечити колективно-договірне регулювання у сфері праці.

Реалізація цієї політики має базуватись на засадах:

-забезпечення права людини на гідне життя;

- соціальної справедливості і недискримінації та мати всеохоплюючий характер.

Що маємо наразі?

- Уряд і парламент України фактично відійшли від розроблення і затвердження Державних програм економічного і соціального розвитку як комплексних документів, перейшовши до затвердження Програм своєї діяльності і Державного бюджету на рік;

- Уряд відійшов від розроблення цільових державних програм розвитку економіки, зайнятості, взявши за основу розроблення Стратегій і Концепцій, а також річних планів під їх реалізацію.

Зокрема, у 2016 р. була схвалена Стратегія подолання бідності і щорічні заходи по її реалізації, але по факту ми маємо **на сьогодні колосальну бідність в Україні,** більше третини населення знаходиться за межею бідності і процес зубожіння під час поширення пандемії
COVID-19
виріс. А за оцінками Інституту демографії та соціальних досліджень ім.М.В.Птухи НАН України, рівень бідності за критерієм - нижче фактичного прожиткового мінімуму може зрости у 2020 до 45%.

Така ситуація у цілому віддзеркалює, з одного боку, фактичний стан в економіці країни і на ринку праці, а з іншого, вкрай низький рівень майнового стану людей, відсутності накопичень і збережень.

За дослідженням Швейцарського банку «Creolit Suisse» в Україні існує непропорційна система розподілу результатів економічної діяльності на «працю» і «капітал», внаслідок чого 10% заможних людей володіють більше 70% сукупних доходів у країні і практично відсутній «середній клас».

Тобто суспільство є не стійким, а конфліктним через незадоволення рівнем і якістю життя.

Що на наш погляд потрібно було б змінити?

Перш за все, економічна і соціальна політика мають йти єдиним курсом, взаємодоповнюючи динаміку розвитку. Саме в такий спосіб з 70-х років формувалася сильна соціальна Європа.

Друге, розподіл ВВП має передбачати 60-65% видатків на споживання (наразі приблизно 35%), постійно підживлюючи економіку попитом на товари і послуги.

Третє, - ми маємо систему державних соціальних стандартів і гарантій (прожитковий мінімум, мінімальна зарплата, мінімальна пенсія, інша виплати), які потрібно впроваджувати у життя безапеляційно. За таких умов ми можемо гарантувати людям реалізацію ст. 48 Конституції на достатній життєвий рівень.

І, нарешті, колективно-договірні умови оплати праці повинні бути орієнтовані на поетапне наближення розміру зарплати українських робітників до рівня сусідніх Європейських країн, щоб створити конкурентні умови трудовій міграції і зберегти трудові ресурси.

Для досягнення цих цілей потрібна сильна і високопродуктивна економіка.

Нинішня аграрно-сировинна економіка не продукує достатніх темпів економічного розвитку і високопродуктивних робочих місць, а від так достатню ресурсів для реалізації ефективної соціальної політики.

Потрібні темпи економічного зростання на рівні принаймні 5-7% для забезпечення нинішніх соціальних стандартів і підвищення соціальних гарантій.

Тому напрацювання, проведені колегами з Федерації роботодавців України, і які імплементовані у дослідження «Економічне відродження України через новітній індустріальний розвиток», ФПУ підтримує. Додана вартість має генеруватися і залишитися в Україні.

Для подолання бідності серед працюючих потрібні: 1 - сучасні робочі місця, 2 - повна і продуктивна зайнятість і 3 - гарантії мінімальної оплати праці не нижче фактичного прожиткового мінімуму, який розраховується на осучасненій нормативній основі, з включенням до зарплати так званої сімейної складової: продукти харчування, одяг, житло, медичне обслуговування, освіта тощо.

Ми підрахували, що мінімальна зарплата у 2021 році повинна становити 8212 грн. з урахуванням об'єктивних витрат людини.

Бажаю всім учасникам під час дискусії напрацювання продуктивних рішень, які могли б бути покладені в основу діяльності і соціальних партнерів і Уряду, і парламенту країни, щоб ми разом рухалися по шляху перетворення України на державу соціального добробуту і миру.

Прес-центр ФПУ

За матеріалами сайту ФПУ ***fpsu@fpsu.org.ua***